

Marieke Lucas Rijneveld

Υπέροχη
αγαπημένη
μου

Μετάφραση Άγγελος Αγγελίδης Μαρία Αγγελίδου

Ίκαρος

ΥΠΕΡΟΧΗ
ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Mijn lieve gunsteling*

Πρώτη έκδοση Uitgeverij Atlas Contact, Άμστερνταμ

© 2020, Marieke Lucas Rijneveld

© 2022, Εκδόσεις Ίκαρος για την ελληνική έκδοση

Μετάφραση από τα ολλανδικά: Άγγελος Αγγελίδης – Μαρία Αγγελίδου

Επιμέλεια – Διόρθωση: Δημήτρης Παπακώστας

Σχεδιασμός – Εικονογράφηση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Παραγωγή: Κοτσάτος Α.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2022

ISBN 978-960-572-526-6

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΚΑΡΟΣ • ΒΟΥΛΗΣ 4, 105 62 ΑΘΗΝΑ • Τ: 210 3225152 • www.ikarosbooks.gr

Marieke Lucas Rijneveld

ΥΠΕΡΟΧΗ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΟΥ

Μετάφραση

Άγγελος Αγγελίδης – Μαρία Αγγελίδου

ΙΚΑΡΟΣ

Αυτό το βιβλίο είναι μυθοπλασία. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, οι τόποι και τα συμβάντα προέρχονται από τη φαντασία του συγγραφέα ή χρησιμοποιούνται στα πλαίσια της μυθοπλασίας. Κάθε ομοιότητα με υπάρχοντα πρόσωπα, ζώντα ή όχι, κάθε ομοιότητα με γεγονότα ή καταστάσεις της πραγματικότητας είναι καθαρά συμπτωματική.

Για σένα

Δοκίμασόν με, και γνώθι την καρδίαν μου,
έτασόν με και γνώθι με!

ΨΑΛΜΟΣ 139

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2005

Φως των ματιών μου, θα σου το πω απ' την αρχή: εκείνο το ανένδοτο κατακαλόκαιρο έπρεπε να 'χω πάρει το νυστέρι μου και να σ' έχω ανοίξει σαν καντήλα δίπλα στο νύχι της οπλής, έπρεπε να σ' έχω χαράξει εκεί ανάμεσα στα νύχια για να βγούνε από μέσα οι βρόμες και οι ακαθαρσίες, να μην μπορεί κανείς πια να σε μολύνει, να σ' έχω ξύσει, να σ' έχω λιμάρει με τον τροχό, και μετά να σε καθαρίσω και να σε στεγνώσω με λίγο priονίδι. Για το Θεό, πώς μπόρεσα να ξεχάσω αυτά που μας έλεγαν στη σχολή για τις ύπουλες αρρώστιες της οπλής, για τα αποστήματα και τα ραγίσματα δίπλα στο νύχι, για το κουβέρτο και τη δερματίτιδα Μορτελάρο, που τη λένε κι αρρώστια της χελιδόνας, μας πιπίζαν το μυαλό ξανά και ξανά ότι πρέπει να προσέχουμε πολύ, να μην τραυματίσουμε το ζώο, να μην το πληγώσουμε, ποτέ δεν το πληγώνουμε, συνέχεια μας το έλεγαν αυτό, μα αλίμονο, δική μου η αδυναμία, δικό μου το λάθος! Εκείνο το πεισματικά ζεστό καλοκαίρι ήσουν σαν το μοσχάρκι που κατεβαίνει με τα πισινά να γεννηθεί, σαν αγέννητο ακόμα ζωντανό, στημένο μπροστά μου, ανυπεράσπιστο μπροστά στο δηλητηριασμένο πόθο μου, συνεργός της τρέλας ήμουν, δεν

ήξερα πώς να μη σε θέλω, εσένα, τη λατρεμένη μου, τη διαλεχτή μου, την υπέροχη αγαπημένη μου· κι όσο έσκυβα ανάμεσα στ' αχνιστά κορμιά των αγελάδων, όσο ένιωθα την πίεση της παρουσίας σου κοντά μου, στο φρεσκοθερισμένο χόρτο, γύρω γύρω του κάρδαμα κι αγριοβλάσταρα, εκεί που στεκόσουν με τις ώρες, κάτω από την αχλαδιά, σκυμμένη στο άσπρο χιονάτο μπράτσο της κιθάρας σου, παίζοντας και ξαναπαίζοντας ένα κομμάτι των Κράνμπερις, τόσο παρακαλούσα από μέσα μου να 'ναι κάτι σοβαρό, μετατόπιση ηνύστρου ή έλκος στομάχου, για να μείνω περισσότερο εκεί, να σ' ακούω να ξαναρχίζεις απ' την αρχή, να χτυπάς τη λάθος χορδή, να προσπαθείς με την κελαρυστή, αγγελική φωνή σου να φτάσεις μια ψηλή νότα, κι ύστερα για μια στιγμή να σωπαίνεις, εγώ σε φανταζόμουν να φυσάς αναψοκοκκινισμένη μια τούφα μαλλιά που συνέχεια σου 'πεφτε στα μάτια, αχ, τι ωραία που φυσούσες, σαν παιδί που φυσάει φουσκίτσες αγριοράδικου να πάρει ο αέρας τα αχνά του σπόρια, εσύ τραγουδούσες για τα τανκς, τις βόμβες, τα όπλα, για τον πόλεμο, κι ό,τι κι αν έκανα σκεφτόμουν εσένα, ναι, εσένα σκεφτόμουν· όταν περνούσα στο χέρι μου το διάφανο πορτοκαλί γάντι που μου 'φτανε ως τον ώμο, και το άλειφα με κτηνιατρικό λιπαντικό, με VetGel, και το έχωνα στον κόλπο μιας αγελάδας διπλής χρήσης, που βγάζει και κρέας και γάλα· κι όταν έπιανα τα πόδια ενός γλιτσιασμένου μοσχαριού, ακόμα μέσα στον πλακούντα του, και τα τραβούσα απαλά στο ρυθμό των πόνων, ενώ με το άλλο χέρι χάιδευα το ιδρωμένο λαγόνι της ετοιμόγεννης αγελάδας, να την ησυχάσω· όταν της μιλούσα σιγανά και μερικές φορές της έλεγα φράσεις του Μπέκετ που δεν πρόκειται να επαναλάβω εδώ, σε κανέναν δεν αρέσουν, μόνο σ' εσένα και στις αγελάδες, και κάθε φορά λαχτα-

ρούσα όλο και πιο πολύ να 'σαι κάπου εκεί γύρω, όταν φορούσα την πράσινη κτηνιατρική μπλούζα μου και κούμπωνα τα κουμπιά κι έπιανα δουλειά, τότε έλπιζα πως θα μου χαμογελούσες, γλυκά, όπως χαμογελούσες στους λιγνούς σταβλίτες που κάθονταν να κολατσίσουν στο τραπέζι της κουζίνας, κρυμμένοι πίσω από τους σωρούς τα σάντουιτς, καρβελάκια το ένα πάνω στ' άλλο, ανάμεσα βούτυρο και χοντρά κομμάτια λουκάνικο, αυτοί όμως δεν τολμούσαν να σε πλησιάσουν, ήσουν ένα ζώο για το οποίο δεν είχαν μάθει, δεν ήξεραν τίποτα, δεν είχαν τέσσερα στομάχια, ένα μόνο είχες, ένα αχόρταγο, κι εγώ, εγώ σε ήξερα από μικρή, σε ήξερα από τότε ακόμα που ήσουν πολύ μικρή για να σε θέλω, και την ίδια στιγμή πολύ γρήγορη και πολύ βιαστική, ανυπομονούσες να ξεφύγεις από την πατρική φροντίδα, από την πατρική ματιά, το 'βλεπα στη στάση σου, ήθελες να ξεφύγεις από την πατρική εξουσία, από το αγρόκτημα όπου μεγάλωνες, το αγρόκτημα που είχε το όνομα Ντε Χουλστ, από τον Βίλεμ Χέριτ φαν ντε Χουλστ, το μοναδικό συγγραφέα που ήξερε ο μπαμπάς σου, τα χριστιανικά παιδικά βιβλία του ο μπαμπάς σου τα είχε διαβάσει όλα – και τις καλές μέρες σου τα διάβαζε κι εσένα, κι εσύ ονειρευόσουν πως ήσουν, λέει, ζαχαρωτό ψωμάκι που όλοι το λιγουρεύονταν κι ήθελαν να το δαγκώσουν, όπως στο παραμύθι, κι έπρεπε να φυλάγεται, να φυλάς το γλυκό, ζαχαρωτό κορμάκι σου από το βασιλιά, κι από τους λιχουδηδες κι από τα μυρμήγκια, και ίσως θα 'πρεπε να 'χω πάρει στα σοβαρά αυτό το όνειρό σου, σκέφτομαι τώρα που τα γράφω αυτά, αν και δεν είχα σκοπό να τα γράψω, η προσοχή μου όλη ήταν στραμμένη στη στάση σου, όχι στο όνειρό σου, σ' έβλεπα που ήσουν έτοιμη να φύγεις, όχι μόνο από το αγρόκτημα, αλλά κι από τους στάβλους, οι σκεπές είχαν αμιάντο κι

ο μπαμπάς σου αρνιόταν να τις αλλάξει, αφού είναι θέλημα Θεού ποιος θα πάθει καρκίνο και ποιος όχι, δεν έφταιγαν μερικά σκουριασμένα φύλλα τσίγκου πάνω από τα παχυνιά του, κι απ' αυτόν ήσουν έτοιμη να φύγεις, ήθελες να ξεφύγεις από το Θεό και την ίδια στιγμή φοβόσουν την οργή Του, την Ημέρα της Κρίσης Του, μερικές φορές ψιθύριζες στο κρεβάτι σου τον Ψαλμό 118: *λύτρωσαί με από του φόβου και της οδύνης μου*. Προπάντων όμως ήθελες να ελευθερωθείς από τον μπαμπά σου, που ήταν ευγενικός αλλά πολύ αυστηρός, είχε παραξενιές και κουσούρια, ήθελες να του γυρίσεις την πλάτη αλλά την ίδια στιγμή να συνεχίσεις να τον αγαπάς, ακριβώς σαν τον Μπέλο, τον ταύρο τον ανήμερο, που καθόταν να τον χαϊδέψεις μόνον όταν είχε μόλις φάει, ή όταν είχε καβαλήσει γελάδα, και καμιά φορά τον δανείζατε σε γείτονες, με το αζημίωτο, τα λεφτά έμπαιναν σ' ένα βαζάκι μαρμελάδας στο περβάζι του τζακιού, στην κουζίνα, κι απ' αυτά τα λεφτά πηγαίνατε διακοπές, ναι, ο Μπέλο τις πλήρωνε τις διακοπές σας στη Ζέελαντ καβαλικεύοντας ξένες αγελάδες, και ό,τι κι αν σας έπαιρνε εκεί ο μπαμπάς σας, από ψωμάκια με μερέντα μέχρι περιοδικά με τον Ντόναλντ Ντακ, πάντα σας έλεγε: *τον Μπέλο να ευχαριστείτε για όλ' αυτά*. Και σε άκουγα να τραβιέσαι, να ξεκολλάς, το άκουγα προπάντων στον μουτρωμένο, πεισματάρικο τόνο της φωνής σου όταν ο μπαμπάς σου ήθελε να σου ανεβάσει το φερμουάρ του μπουφάν σου, όχι για να σε προστατέψει από το πρωινό αγιάζι, αλλά για να μπορέσει φευγαλέα να σ' αγγίξει, εσένα, το παιδί του, που μεγάλωνε μέρα με τη μέρα και δεν χωρούσε πια στα σκληρά, αργασμένα χέρια του, τα γεμάτα κοψίματα και κάλους, κι ύστερα έριχνα μια ματιά στα δικά μου χέρια, μεγάλα και δυνατά, οι χούφτες μου θα τα χωρούσαν, είχα ξαναπιάσει

παιδικά χέρια, αν κι αυτό ήταν αλλιώς, εκείνα τα χέρια με κρατούσαν, τώρα εγώ ήθελα να κρατήσω εσένα, να πλέξω τα δάχτυλά μου με τα δικά σου, στο μεσιανό σου δάχτυλο φορούσες ένα πλαστικό δαχτυλίδι με μια πασχαλίτσα, σ' το είχε δώσει ο ορθοδοντικός τη μέρα που σου είπε ότι έπρεπε να φορέσεις εξωτερικό μηχάνημα για να ισιώσουν τα δόντια σου κι εσύ τρόμαξες με το απαίσιο νέο, σου είπε λοιπόν να διαλέξεις μόνη σου ένα δωράκι από το συρτάρι με τα δωράκια, κι εσύ διάλεξες αυτό το δαχτυλίδι, που σου ερχόταν λίγο μεγάλο· θα χάιδευα με τις ώρες το χέρι σου, θα έσερνα με τις ώρες τον αντίχειρά μου στη χούφτα σου, ξανά και ξανά, σαν το πρόβατο που βουρλισμένο από την κυνούρωση αναμασάει ακατάπαυστα την μπουκιά του. Όταν σταματούσαμε για καφέ, άκουγα με μισό αυτί τις ιστορίες του μπαμπά σου, που ήταν ένας συνδυασμός νεαρού Μικ Τζάγκερ και Ρούτγκερ Χάουερ, όταν μιλούσε όλο πάθος για τα ζωντανά του, για τα λιβάδια κοντά στο ανάχωμα που είχαν ξεραθεί, για τη σοδειά που δεν θα 'ταν καλή, αφού τ' αγριολούλουδα δεν έφταναν να γεμίσουν ούτε ένα βάζο στο τραπέζι, συμφωνούσα κουνώντας ανόρεχτα το κεφάλι, δεν υπήρχε βάζο εδώ πέρα, κι όσοι δεν στόλιζαν τα σπίτια τους με λίγο πράσινο, μ' ένα μπουκέτο, βασανίζονταν συχνά από την ανησυχία της λειψής, κακής σοδειάς – ακόμα κι όταν η χρονιά ήταν καλή και καρπερή. Κι έγνεφα ξανά όταν έλεγε πως οι αγελάδες προτιμούσαν τη μονοτονία στην τροφή τους, ήταν ζώα της συνήθειας, σαν κι αυτόν, και μερικές φορές τους έβαζε ν' ακούνε κλασική μουσική, Σοπέν ή Βιβάλντι, και τότε το γάλα τους ήταν πιο παχύ, πιο νόστιμο, τη σωστή στιγμή τραβούσα τα χείλια μου και χαμογελούσα, αλλά θα προτιμούσα να μιλάμε για σένα, να συζητάμε για σένα όπως συζητούσαμε για τις

αγελάδες, για τον οίστρο τους και για τις ιδιοτροπίες τους, και γύριζα και σας κοίταζα, σας έβλεπα που παίζατε με τον αδερφό σου στο γρασίδι, χοροπηδούσατε στο τραμπολίνο, ποιος θα φτάσει πρώτος στα ουράνια, ποιος θα γαργαλήσει το Χριστού-λη, ήθελες να τον πεθάνεις στο γαργαλητό, αργότερα θα μου 'λεγες πως οι Ρωμαίοι βασάνιζαν έτσι τους κατάδικους, τους γαργαλούσαν, κι αυτό ήταν μαρτύριο, τους έδεναν κι έβαζαν κατσίκες να τους γλείφουν τις πατούσες τους ώρα ατελείωτη, κι ενώ πεδούσες στο τραμπολίνο, ψηλότερα κι όλο ψηλότερα, τα ξανθά μαλλιά σου χόρευαν κι έλαμπαν σαν στάχια γύρω απ' το προσωπάκι σου, σ' έβλεπα πόσο γρήγορα βαριόσουν το παιχνίδι και κάρφωνες το βλέμμα μακριά, πάνω από τα κεφάλια των μαρουλιών και των πράσων στο περιβόλι, πεινασμένη για μια ζωή που σε περίμενε πέρα από το Village, το Χωριό, ήθελες να φύγεις από δω, όπως τα περισσότερα αγόρια και κορίτσια στην ηλικία σου θέλουν να φύγουν από το σπίτι, κάποια πάνε στο στρατό, γίνονται στρατιώτες, αλλά ύστερα γυρίζουν, γυρίζουν από νοσταλγία και κρύβονται κάτω από το καμουφλάζ του Χωριού, εσύ όμως ήσουν σίγουρη πως δεν θα υπέφερες ποτέ από τέτοια μελαγχολία, ό,τι ήταν δικό σου βρισκόταν μέσα στο κεφάλι σου, και τότε δεν ήξερα ακόμα, δεν μπορούσα να ξέρω, πως το σπίτι σου έλειπε, παρότι το κτήμα σας το αγαπούσες, το αγαπούσες το Ντε Χουλστ από τα θεμέλια ως τα δοκάρια της σκεπής του, στη σκέψη και μόνο πως θα 'φευγες, πως θα 'παιρνες με το ποδήλατο το δρόμο δίπλα στο ανάχωμα της Πρικεμπενσεντάικ, γέρνοντας δεξιά αριστερά για ν' αποφύγεις τις πέτρες που είχαν ξεκολλήσει απ' την πλακόστρωση του δρόμου, στη σκέψη και μόνο πως θα εγκατέλειπες τον μπαμπά σου – η σκέψη αυτή ήταν αρκετή για ν' αναστενάξεις και να

γυρίσεις στο τραμπολίνο, ναι, δεν τα κατάφερνες όταν έπρεπε να πεις αντίο, ήσουν *so bad*, θα μου 'λεγες αργότερα, κι αυτό το κατάλαβα σχετικά γρήγορα, όταν σε είδα μούτρωμένη ένα Σάββατο πρωί που θα πήγαιναν τους νεαρούς ταύρους στο σφαγείο, εσύ τους χαϊδολογούσες και τους έξυνες πίσω απ' τ' αυτιά και τους ψιθύριζες λόγια που κανέναν δεν άκουγε· τότε κατάλαβα πως την είχες μέσα σου την απώλεια, μακάρι να μπορούσα να τη γιατρέψω με αντιφλεγμονώδη, ή, ακόμα καλύτερα, να γεμίσω εγώ το κενό σου, αν και τότε δεν είχαμε αλλάξει ούτε μια λέξη οι δυο μας, αν και όλα τα χρόνια που μπαινόβγαينا στο κτήμα σας ερχόσουν ταχτικά και κοίταζες πώς έκανα τη σπερματέγχυση στις αγελάδες, πώς τις εξέταζα, κι έφερνες έναν κουβά ζεστό νερό και μια πλάκα πράσινο σαπούνη στο πιατάκι για να πλύνω τα ματωμένα βρόμικα χέρια μου, και μου 'δινες μια παλιά καρό πετσέτα να τα σκουπίσω, αλλά ποτέ δεν βγήκε άχνα από τα όμορφα καλοσχηματισμένα χείλια σου, που θα 'θελα να τα ψηλαφήσω όπως ψηλαφώ τα ζώα που αρρωσταίνουν με καταρροϊκό πυρετό κι η γλώσσα τους μπλαβίζει, η δική σου γλώσσα καθόλου μπλάβη δεν ήταν, δεν ήσουν άρρωστη, ήσουν γερή και πανέμορφη, και ήξερα τότε κιόλας ότι θα ήμουν ο πρώτος άντρας της ζωής σου, ο πρώτος που θα σ' έβλεπε όπως ήθελες να σε δούνε στα δεκατέσσερα χρόνια σου, όλα τα δεκατετράχρονα κορίτσια αυτό επιθυμούν, ένα βλέμμα που θα τους λέει ότι δεν είναι δεκατεσσάρων, ένα βλέμμα που θα τους λέει ότι είναι πιο μεγάλες, για σένα όμως δεν ήταν η επιθυμία σου μόνο, ήταν και το φέρσιμό σου, οι κινήσεις σου – αλλά εγώ έβλεπα κάτω από τις χαριτωμένες, τις σχεδόν ενήλικες κινήσεις σου κρυμμένη την παιδικότητά σου, και τότε σ' αγαπούσα πιο πολύ, τόσο πολύ που κάποιες στιγμές μ' έπιανε ζάλη απότομη,

όπως όταν ανασαίνουμε πολλή ώρα τις αναθυμιάσεις της πενικιλίνης· αυτή η παιδικότητα πρόβαλλε πιο έντονη όταν τριγύριζες στην αυλή μιλώντας μόνη σου, όταν τσίριζες ενθουσιασμένη σαν κοριτσάκι επειδή ο μπαμπάς σου σας κατάβρεχε με το λάστιχο τις ηλιόλουστες μέρες, όταν περνούσες χαχανίζοντας με τις φίλες σου, με γαλότσες μεγάλες για τις ηλιοκαμένες γάμπες σου, και κάνατε όλες λες κι είχατε όλο τον κόσμο δικό σας, ανοιχτό μπροστά σας, σαν τις σφήκες γύρω από τα σκασμένα αχλάδια που πέφτουν με τα μούτρα στα ζουμερά φρούτα, εσείς ήσασταν οι σφήκες, ήσασταν δυνατές, ανίκητες· αλλά έβλεπα και πώς πάλευες με τη ζώνη του λυκόφωτος, πώς πάλευες ανάμεσα στο κορίτσι και στη γυναίκα, πώς πάλευες να γείρεις προς τη μεριά εκείνη όπου δεν θα έλαμπες ίσως ποτέ, πώς πάλευες με την απώλεια που σαν μαύρο σύννεφο κρεμόταν βαριά στους λεπτούς σου ώμους, σε παρακολουθούσα καθώς περπατούσες ολομόναχη μες στα ψηλά χορτάρια και τις ρέβες και τα γογγύλια στο ανάχωμα πίσω από το κτήμα, όταν οι νεαροί ταύροι είχαν φύγει και τα παχυνιά ήταν πια άδεια, κανείς εκεί, τα παχυνιά που αργότερα θα καθάριζες πόντο πόντο με το πιεστικό φορώντας το αδιάβροχό σου, νόμιζες πως έτσι θα έβγαζες από το μυαλό σου τους νεαρούς ταύρους, πως θα ξεχνούσες την ύπαρξή τους, μετά ήμουν βέβαιος πως εκεί, στο ανάχωμα, έκλαιγες, το ήξερα με σιγουριά, και στην αρχή των διακοπών άρχισα να σε παρακολουθώ πραγματικά, για την ακρίβεια όταν ήσουν δεκατεσσάρων χρονών, δύο μηνών και δεκαεφτά ημερών, ξαπλωμένη ανάσκελα στα άχυρα, μ' ένα βιβλίο του Ρόαλντ Νταλ πάνω από το κεφάλι σου, Ντάνι, ο πρωταθλητής του κόσμου, έμεινα, στάθηκα στο πλάι του στάβλου, ξεπλένοντας προσεκτικά ξανά και ξανά μια τσουγκράνα στη βρύση,

ήξερα πως ένιωθες σίγουρη κι ασφαλής την ώρα εκείνη, σαν να βρισκόσουν σ' έναν κόσμο άλλο, όπου σε καταλάβαιναν, σ' έναν κόσμο όπου ήθελες για πάντα να μείνεις, σ' άκουγα πότε πότε να γελάς, και κάθισες εκεί πολύ, τόσο που στο τέλος έμεινε στα άχυρα το αποτύπωμά σου ακόμα κι όταν πια είχες φύγει, εγώ χάιδεψα με το χέρι τα ξερά στάχυα, ήταν ακόμα λίγο ζεστά, κι ήθελα να συνεχίσεις για πάντα να νιώθεις έτσι, στ' αλήθεια το ήθελα, μα όλα άλλαξαν όταν ξαφνικά, στις εφτά Ιουλίου για την ακρίβεια, άρχισες να μου μιλάς, ήταν την ίδια μέρα που άρχισα να σημαδεύω με το μολύβι στο ντουλάπι τις μέρες, τις μέρες που με χώριζαν από την επόμενη επίσκεψη στο κτήμα σας, για να βλέπω με τη μία τις νύχτες που με χώριζαν από τον επόμενο βδομαδιατικό έλεγχο των αγελάδων σας, κι εκείνη τη συγκεκριμένη καλοκαιρινή μέρα που φυσούσε βασιικά νοτιάς, ο αέρας ερχόταν από τα νοτιοανατολικά, έπιασα τον εαυτό μου να μουρμουρίζει το τραγουδάκι που έπαιζε το ραδιόφωνο στο στάβλο, κανονικά αυτό δεν το 'κανα ποτέ μου, αλλά εκεί με συνεπήρε κάτι σαν ελαφράδα, σαν να φωτίστηκαν όλα καθαρά μέσα μου, κι ήταν τόσα ευτυχώς τα προβλήματα εκείνη τη μέρα, που μπόρεσα να μείνω περισσότερο στο κτήμα σας, ήταν πολλές οι αγελάδες που κούτσαιναν, πολλές που είχαν λειχήνες, πολλές που είχαν έλλειψη ασβεστίου, και δεν σε άκουσα καν να μπάνεις, ξαφνικά σε άκουσα από το πουθενά να λες ότι αυτό το τραγούδι δεν ήταν το αγαπημένο σου, στεκόσουν δίπλα στη δεξαμενή, ήσουν ακουμπισμένη στη δεξαμενή, το ράδιο δεν τα έπαιζε συχνά τ' αγαπημένα τραγούδια, είπες, έπρεπε να τα ψάξεις στο δισκάδικο στην πόλη, απέναντι, στην απέναντι όχθη της Βούντεπλας, αλλά πάντως κι αυτό το τραγούδι σου άρεσε, επειδή ήταν δραματικό, κι επειδή η τραγουδίστρια

στο κλιπάκι το τραγουδούσε μέσα σ' ένα ταξί, ένα μαύρο Όστιν στην πιάτσα της Γουόργουικ Άβενιου, η μάσκαρα κυριολεκτικά έσταζε απ' τα τσινόρα της, κι εσύ ήσουν σίγουρη πως τη στιγμή εκείνη δεν ένιωθε αυτό που έλεγαν οι στίχοι του τραγουδιού, ήξερες δηλαδή ότι τα δάκρυα ήταν ψεύτικα, γιατί αν ήταν αληθινά, θα της έπνιγαν τη φωνή, παρ' όλ' αυτά κάτι έβρισκες στο τραγούδι, κάτι που σ' έκανε να νιώθεις λιγότερο μόνη, αν και δεν είχες μπει ποτέ σου σε ταξί, και κοκκινίζοντας ελαφρά πρόσθεσες πως μερικές φορές παρίστανες τάχα πως το τραγουδούσες εσύ το τραγούδι, σε μια κατάμεστη αίθουσα, στην πρώτη σειρά θα κάθονταν οι πιο σημαντικοί άνθρωποι που ήξερες, και θα τους άρεσε, θα το έβρισκαν υπέροχο, φανταστικό, θα χρησιμοποιούσες κι εσύ ψεύτικα δάκρυα, για να κάνουν το ίδιο εφέ, κατά παραγγελία δεν μπορούσες να κλάψεις, τα κατάφερνες άμα σκεφτόσουν τους πεθαμένους, δεν μπορούσες όμως να τραγουδάς και να σκέφτεσαι τους πεθαμένους την ίδια στιγμή, όχι, αδύνατον, να κάνεις ποδήλατο και να σκέφτεσαι τους πεθαμένους, αυτό ναι, αυτό το μπορούσες, έκανες πετάλι χωρίς δυσκολία καμιά, μέχρι μέσα στους τάφους, και τα δάκρυα κυλούσαν ποτάμι στα μάγουλά σου, και μετά μου γύρισες την πλάτη αδιάφορα, σαν να μη σήμαινε τίποτα το ότι μου είχες μιλήσει, σαν να 'πρεπε ν' αμφιβάλλω αν όντως είχες πει κάτι ή μήπως το είχα ονειρευτεί, χάιδεψες με το χέρι σου τη δεξαμενή του γάλακτος λες και χάιδευες την πλάτη αγελάδας, μακάρι να σου είχα απαντήσει τότε, θα 'ταν πολύ θαρραλέο αν σου είχα πει κάτι εκείνο το απομεσήμερο, βουβάθηκα όμως, σαν την τραγουδίστρια στο ραδιόφωνο, και χαμογέλασα στην πλάτη σου, άκουσα μόνο τον Χέριτ Ίμστρα να λέει ότι θα είχαμε θυελλώδεις καλοκαίρι, προπάντων στα βόρεια της χώρας, και η

λέξη θυνελλώδες απέκτησε αργότερα νόημα, όταν άρχισα ν' αναρωτιέμαι μήπως τότε ακριβώς, εκείνη τη στιγμή του καλοκαιριού, ράγισε η ζωή μου, μήπως εκεί, ανάμεσα στους κουβάδες με τα κίτρινα σημάδια από το πρωτόγαλα, μήπως εκεί πρωτοξύπνησε μέσα μου η τρελή επιθυμία, η τρελή λαχτάρα μου για σένα, ή μήπως είχε γίνει νωρίτερα αυτό, μήπως το ράγισμα βρισκόταν κάπου στις αναμνήσεις της νιότης μου, των παιδικών μου χρόνων, αυτές που με το ζόρι θα μ' αναγκάσει τελικά ο νόμος να ξεφυλλίσω, το βέβαιο είναι πάντως ότι γυρίζοντας σπίτι μου, χωρίς καν ν' αλλάξω, βάλθηκα να ψάχνω στο Ίντερνετ τα λόγια του τραγουδιού που είχα ακούσει στο ραδιόφωνο, διάβασα όλο λαχτάρα τους στίχους τού «Warwick Avenue», τους αντέγραψα σ' ένα αρχείο word και υπογράμμισα τις φράσεις που μου φάνηκαν ταιριαστές μ' αυτό που αισθανόμουν για σένα, μετά άκουσα μουσική που μ' αυτήν είχα μεγαλώσει, διαλέγοντας κι εκεί στίχους, τραγούδια της Πάτι Σμιθ, των Ρόλινγκ Στόουνς, του Φρανκ Ζάπα, του Λου Ριντ, ναι, κυρίως του Λου Ριντ, γιατί είχα διαβάσει πως ένα διάστημα είχανμποϊκοτάρει το τραγούδι του «Walk on the Wild Side» κι αργότερα το ίδιο θα νιώθαμε κι εμείς, αδύνατον ν' ακούσω τα τραγούδια χωρίς να σε σκέφτομαι, χωρίς να σκέφτομαι πώς θα μιλούσες γι' αυτό, όρθια, ισορροπώντας στις μύτες των ποδιών σου, κι έτσι ένα μήνα αργότερα, όταν ήρθα για μια δαμάλα με πρησμένα μαστάρια, ένδειξη μάλλον κρυφής, υποκλινικής μαστίτιδας, και σε είδα πάλι μ' ένα βιβλίο ξαπλωμένη στο σανό, αυτή τη φορά ήταν ο πρώτος τόμος της σειράς του Χάρι Πότερ, Ο Χάρι Πότερ και η Φιλοσοφική Λίθος, που τον είχες δανειστεί απ' τη βιβλιοθήκη και τον είχες αντιγράψει λέξη λέξη στα Windows 95 όταν ήσουν α δώδεκα, σου άρεσε τόσο που δεν ήθελες να τον

δώσεις πίσω, αλλά δεν ήθελες να πληρώσεις και το πρόστιμο, τότε λοιπόν σου 'δωσα έναν συλλυπητήριο φάκελο με τους στίχους των τραγουδιών, δεν είχα άλλον πρόχειρο, αυτοί οι μπεζ φάκελοι ήταν για τους ανθρώπους που είχαν χάσει το αγαπημένο τους ζώο, γι' αυτούς που μου έφερναν το άρρωστο ζωάκι τους να το «κοιμίσω», συνήθως έβαζα μέσα στο φάκελο το ποίημα «Χαρά στο θάνατο» της Έμιλι Ντίκινσον, δεν σου είπα τίποτα για τους υπογραμμισμένους στίχους, αυτό μπορούσα να το αφήσω γι' αργότερα, είπα με το νου μου, όταν θα καθόμουν λάμποντας από χαρά και καμάρι στην πρώτη σειρά και θα χειροκροτούσα και θα σφύριζα, κι ας φώναζα κάτι από τον Μπέκετ, θα έφερνα τα χέρια χωνί στο στόμα μου και θα φώναζα: *When you're in the shit up to your neck, there's nothing left to do but sing*. Για να σκεφτώ μετά: Νά την η φλογερή μου φυγάδα, η λαμπερή, η υπέροχη αγαπημένη μου.